

Засохлай кветкі след нявінны
У кнізе раптам бачу я –
І неспадзеўкі марай дзіўнай
Душа напоўнена мая:
Калі цвіла? якой вясною?
І дзе цвіла? сарвана кім,
Рукой знаёмай, ці чужою?
У час пакладзена які?
На памяць слодычы спаткання,
Ці, можа, ростані без слоў,
А мо самотнага гуляння
Дзе ціш палёў, дзе цень лясоў?
Жыве ён той, яна жывая?
І дзе цяпер зямны іх кут?
Ці і яны даўно завялі,
Як кветка гэтая вось тут?